

Wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 10 kwietnia 2015 r.

IV Ka 126/15

Przewodniczący: Sędzia SO Krzysztof Gąsior (spr.).

Sędziowie: SO Sławomir Gosławski., del., SR Bartłomiej Niedzielski.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 r. sprawy K. D. oskarżonej z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

P. D. oskarżonego z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora w stosunku do obydwu oskarżonych od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 752/14 na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k.

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od oskarżonej K. D. Kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem wydatków postępowania, natomiast od oskarżonego P. D. kwotę 170,00 (sto siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem wydatków postępowania poniesionych przez Skarb Państwa;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. D. została oskarżona o to, że w okresie od początku miesiąca lipca 2011 r. do dnia 20 lipca 2014 r. w miejscowości W., ul. (...), na terenie (...) (...) oraz w miejscowości K. (...) - złośliwie, uporczywie nękała swoją matkę - U. R. - poprzez kilkakrotne przychodzenie do miejsca pracy pokrzywdzonej i miejsca jej zamieszkania a tam-wszczynanie awantur, podczas których używała w stosunku do wyżej wymienionej słów wulgarnych uznanych powszechnie za obelżywe, ubliżała, obrażała, wyzywała, żądała pieniędzy, wysyłała pokrzywdzonej ze swojej skrzynki internetowej kilkakrotnie maile zawierające słowa wulgarnie i obelżywe, ponadto we wrześniu 2012 r. wdzierała się do miejsca zamieszkania U. R. i pomimo wezwań nie chciała go opuścić, a w dniu 20 lipca 2014 r. K. D. naruszając mir domowy pokrzywdzonej dokonała uszkodzenia jej ciała w postaci śladu po ugryzieniu skóry w okolicy barku prawego, zadrapania naskórka obu przedramion, niewielkiej rany powieki dolnej oka prawego, stłuczenia ramienia prawego, przy czym wyżej opisane obrażenia ciała powstałe u pokrzywdzonej U. R. spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała trwające nie dłużej niż siedem dni;

- tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

P. D. został oskarżony o to, że w okresie od miesiąca września 2012 r. do dnia 20 lipca 2014 r. w miejscowości W., ul. (...) na terenie (...) (...) w miejscowości (...)/6 i K. (...) - złośliwie, uporczywie nękał swoją teściową - U. R. - nachodził ją w miejscu pracy pokrzywdzonej i miejscu jej zamieszkania a tam - awanturował się, używał w stosunku do wyżej wymienionej słów wulgarnych uznanych powszechnie za obelżywe, ubliżał, obrażał, wyzywał, ponadto we wrześniu 2012 r. wdzierał się do miejsca zamieszkania U. R. i pomimo wezwań nie chciał go opuścić zakłócając w ten sposób mir domowy;

- tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wraz z aktem oskarżenia, prokurator wystąpił z wnioskiem w trybie art. 335 § 1 k.p.k., w którym wniósł o wymierzenie oskarżonej K. D. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 2 lat, kary grzywny w wysokości 60 stawek po 10 złotych każda natomiast w stosunku do P. D. o wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat, kary grzywny w wysokości 50 stawek po 10 złotych każda oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, w sprawie sygn. II K 752/14 oskarżoną K. D. uznał winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast oskarżonego P. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności względem K. D. i P. D. warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej K. D. karę grzywny w ilości 60 stawek przy czym ustalił wysokość stawki na kwotę 10 złotych, natomiast wobec P. D. orzekł karę grzywny w ilości 50 stawek przy przyjęciu 10 złotych za stawkę.

Zwolnił oskarżonych od obowiązku zwrotu wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa oraz od opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, zaskarżając wyrok w części, dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach na niekorzyść oskarżonych.

Apelacja Prokuratora wywiedziona z treści art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na zwolnieniu oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, mimo uwzględnienia wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, który przewidywał obowiązek uiszczenia przez oskarżonych wszelkich kosztów i opłat, uzgodniony uprzednio z oskarżonymi K. D. i P. D.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obciążenie oskarżonych całością kosztów postępowania a w pozostałym zakresie o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Wniesiona apelacja okazała się zasadna w takim stopniu, w takim stopniu, że na skutek jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku, poprzez zasądzenie od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Oczywistym bowiem jest, że Sąd orzekający w trybie art. 335 § 1 k.p.k. jest związany wnioskiem prokuratora, gdyż jego treść jest wynikiem porozumienia oskarżyciela i oskarżonego, którzy zgadzają się jedynie na takie, jak we wniosku, rozstrzygnięcie w sprawie, w tym również orzeczenie, co do kosztów postępowania. Jakakolwiek zmiana porozumienia stron, czy stwierdzenie braku podstaw do uwzględnienia wniosku, oznacza, że sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych (art. 343 § 6 i 7 k.p.k.). Analogiczne poglądy w tej kwestii są prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w piśmiennictwie prawniczym (zob.m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2005 r. - V KK 296/05 - OSNwSK rok 2005, Nr 1, poz. 204; postanowienie z dnia 3 sierpnia 2000 r., WKN 16/2000, OSNKW, z. 11 - 12, poz. 101; postanowienie z dnia 20 kwietnia 2005 r., I KZP 10/05, OSNKW, z. 4, poz. 42; T. Grzegorzczak - Wydawanie wyroku na posiedzeniu w znowelizowanej procedurze karnej, PS 2003, nr 9, s. 22 - 24).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy zauważyć należy, iż wniosek prokuratora został sformułowany w sposób jednoznaczny i określał, oprócz kary pozbawienia wolności w określonym wymiarze, co do każdego z oskarżonych, okres warunkowego zawieszenia, wysokość kary grzywny, a także wniosek o poniesienie przez oskarżonych kosztów postępowania. Jednakże Sąd I instancji, bez zgody prokuratora, zmodyfikował wniosek o dobrowolne poddanie się karze i orzekł w punkcie 4 zaskarżonego wyroku o zwolnieniu, zarówno K. D. jak i P. D. od opłaty, jak również z obowiązku zwrotu wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa. W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazał, iż treść wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. nie powinna odnosić się do kosztów sądowych. Nie wiadomo jednak, jakie są argumenty na poparcie takiego poglądu prawnego, gdyż Sąd I instancji po prostu ich nie przytoczył. Jest to, jak już wyżej zaznaczono, sprzeczne z jednoznacznym i już ugruntowanym poglądem orzecznictwa, według którego związanie sądu orzekającego w trybie art. 335 k.p.k. wnioskiem umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia, dotyczy również rozstrzygnięcia o kosztach procesu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2012 r., sygn. III KK 414/11). W innym judykacie Sąd Najwyższy wskazał, iż nieprawidłowe jest zwolnienie oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie, w sytuacji, gdy wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, na który oskarżony wyraził zgodę, przewiduje obowiązek uiszczenia przez oskarżonego wszelkich kosztów i opłat (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2011 r. sygn. III KK 322/11).

Słusznie więc zauważył skarżący, iż doszło do naruszenia porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem i oskarżonymi. W związku z powyższym zaistniała potrzeba zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądzono od oskarżonej K. D. kwotę 240 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 60 złotych tytułem wydatków postępowania, natomiast od oskarżonego P. D. kwotę 170 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 60 złotych tytułem wydatków postępowania poniesionych przez Skarb Państwa. Wysokość orzeczonych opłat wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Natomiast w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający przepisom prawa.

Mając na uwadze względy słuszności, na podstawie przepisów powołanych w sentencji wyroku, Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.